

Sygnatura akt VI W 2487/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 roku

sprawy przeciwko L. B.

synowi T. i W. z domu K.

urodzonemu (...) w M.

obwinionemu o to, że

w dniu 02 października 2014 roku o godzinie 02:45 we W. jadąc ul. (...) w kierunku ul. (...), prowadził samochód osobowy marki M. o nr rej. (...) bez zapiętych pasów bezpieczeństwa i kierował bez wymaganych uprawnień, tj. prawa jazdy kat. B, następnie jadąc nie zastosował się do wiążących poleceń dawanych przez funkcjonariusza Policji jako osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego i odjechał z miejsca kontroli, następnie na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) nie zastosował się do sygnalizatora S-1 nadającego sygnał czerwony dla jego kierunku ruchu i przejechał przez skrzyżowanie za sygnalizator gdy ten nadawał sygnał światła czerwonego, następnie nie zastosował się w celu uniknięcia kontroli do sygnałów świetlnych i dźwiękowych nakazujących zatrzymanie pojazdu wysyłanych przez oznakowany radiowóz Policji, następnie kontynuując jazdę w/w samochodem na pl. (...) nie zastosował się ponownie do sygnalizatora S-1 nadającego sygnał czerwony dla jego kierunku ruchu i przejechał przez skrzyżowanie za sygnalizator gdy ten nadawał sygnał światła czerwonego, następnie oddał się w n/n kierunku nie zatrzymując się do kontroli oznakowanemu radiowozowi Policji, czynem swoim spowodował inne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw, art. 92 § 1 kw, art. 92 § 2 kw, art. 94 § 1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 9 § 1 kw

*****

I. uznaje obwinionego **L. B.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw, art. 92 § 1 kw, art. 92 § 2 kw, art. 94 § 1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za to na podstawie art. art. 92 § 2 kw w zw. z art. 9 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **5000 (pięciu tysięcy) złotych;**

II. na podstawie art. 92 § 3 kw orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 02 października 2014r. o godz. 2.45 funkcjonariusze Policji poruszający się oznakowanym radiowozem zauważyli, że mężczyzna kierujący samochodem koloru ciemnego nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, wobec czego, przy użyciu świateł błyskowych postanowili zatrzymać go do kontroli drogowej na ul. (...). Po zatrzymaniu się na wysokości przystanku autobusowego w rejonie ul. (...)/ (...)/W. z radiowozu wysiadło dwóch umundurowanych policjantów, którzy podeszli do w/w samochodu z prawej i z lewej strony. Funkcjonariusz stojący z lewej strony nakazał zjechać kierowcy do prawej strony, w zatokę autobusową. Kierowca ten nie zastosował się jednak do tego, ruszył nagle i oddalił się z miejsca zdarzenia w kierunku pl. (...). Po chwili w pościg za nim ruszyli funkcjonariusze, którzy pozostali w radiowozie policyjnym, używając przy tym sygnałów dźwiękowych i świetlnych. Funkcjonariusze, którzy wcześniej wysiedli do kontroli kierującego zostali na miejscu, a po chwili innym radiowozem udali się za w/w pojazdami. Mężczyzna, który odjechał z miejsca kontroli udał się następnie w kierunku mostu G., a potem pl. (...) i dalej w stronę C. (...)K.. Pokonując wskazany odcinek drogi kierujący jechał z nadmierną prędkością, przejeżdżał na czerwonym świetle dla jego kierunku ruchu (najpierw na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...), a następnie na pl. (...)), nie stosował się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych nakazujących mu zatrzymanie się wysyłanych z radiowozu, którego funkcjonariusze kontynuowali pościg. Ostatecznie, z uwagi na zbyt szybką jazdę uciekającego kierowcy, policjantom nie udało się dogonić i zatrzymać go. Jak się później okazało kierowcą w/w auta był L. B., który jechał wówczas samochodem m-ki M. o nr rej. (...). Wymieniony jechał nie tylko bez zapiętych pasów bezpieczeństwa i w sposób wyżej opisany, ale też nie mając do tego wymaganych uprawnień. Decyzją Prezydenta Miasta P. z dnia 18 lipca 2012r. cofnięto obwinionemu uprawnienia kat. B, od tego czasu nie ma on tych uprawnień.

dowód: zapis zarejestrowany na załączonej płycie wraz z protokołem oględzin k. 15-16; zeznania św. Ł. F. k. 11/v-12 i z dnia 21 lipca 2015r.; zeznania św. S. B. k. 7 i z dnia 22 października 2015r.; zeznania św. T. S. k.9-10 i z dnia 22 października 2015r.; zeznania św. P. D. z dnia 19 stycznia 2016r.; kopia decyzji Prezydenta Miasta P. k. 105

L. B. ma 42 lata, jest prezesem kilku spółek z czego osiąga dochody w wysokości 1300 zł łącznie miesięcznie, obecnie nie prowadzi własnej działalności gospodarczej, częściowo pozostaje na utrzymaniu rodziców. Jest rozwiedziony, ma trzech synów w wieku 14,16 i 18 lat, którzy przebywają razem z nim. Nie był wcześniej karany za przestępstwa, był natomiast karany za wykroczenia drogowe, nie chorował i nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo.

dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 22 i z dnia 231 lipca 2015r.; informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 24-25; dane o karalności k. 28;

W toku czynności wyjaśniających obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i korzystając z przysługujących mu uprawnień nie złożył wyjaśnień. (k. 22/v)

Składając wyjaśnienia na rozprawie w dniu 21 lipca 2015r. Obwiniony także nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu stwierdzając, że w tym dniu według wszelkiej dokumentacji samochód był we władaniu R. F.. Wyjaśnił, że nie poruszał się tym samochodem w miejscu i czasie wskazanym we wniosku o ukaranie, oświadczył, że nie jest prawdą, że jechał tym samochodem, że nie miał zapiętych pasów, że nie miał wymaganych uprawnień, że przejeżdżał na czerwonym świetle, i że nie stosował się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych Policji. Odnośnie swoich wcześniejszych wyjaśnień obwiniony stwierdził, że nie wskazywał w nich kto wówczas był we władaniu tego auta ponieważ tego nie wiedział, zostało to ustalone kilka dni po przesłuchaniu na Policji. Dodał również, że nie mówił wtedy, że to nie on jechał tym samochodem, bo tak mu po prostu doradzono żeby wyjaśnienia złożył w Sądzie, a nie na Policji. Obwiniony wyjaśnił, że zna R. F..

Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2016r. obwiniony wyjaśnił, że miał się zgłosić do urzędu celem wydania nowego prawa jazdy po wcześniejszym sprawdzeniu kwalifikacji. Oświadczył, że po dacie decyzji o cofnięciu mu uprawnień kat. B nie miał już tych uprawnień. Przyznał, że w październiku 2014r. nie miał prawa jazdy w wyniku tej decyzji.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie co do tego, że po decyzji o cofnięciu mu uprawnień kat. B nie miał on tych uprawnień, i że w październiku 2014r. nie miał prawa jazdy w wyniku w/w decyzji. W tej części wyjaśnienia obwinionego znajdowały bowiem poparcie w załączonych dokumentach, tj. decyzji Prezydenta Miasta W. z dnia 18 lipca 2012r. (k. 105). Stąd też wcześniejszym wyjaśnieniom obwinionego w tym zakresie, złożonym na rozprawie w dniu 21 lipca 2015r., kiedy to obwiniony stwierdził m.in., że nie jest prawdą, że nie miał wymaganych uprawnień (k. 49) Sąd nie dał wiary, zwracając przy tym uwagę na to, że dopiero po ujawnieniu w/w decyzji obwiniony złożył takie wyjaśnienia, odmienne w swej treści od tych, które złożył wcześniej.

W pozostałym zakresie, w szczególności zaś co do tego, że w oznaczonym miejscu i czasie obwiniony nie kierował wskazanym samochodem, a w związku z tym, że nie miał on zapiętych pasów bezpieczeństwa, i że nie przejeżdżał na czerwonym świetle oraz, że nie stosował się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych Policji, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, gdyż są one sprzeczne z innymi dowodami, a to zwłaszcza z zeznaniami świadków i materiałem zarejestrowanym na załączonej płycie, które to dowody absolutnie temu przeczą. Z dowodów tych, które są wzajemnie spójne, jednoznacznie wynika, że to właśnie obwiniony był kierowcą samochodu osobowego m-ki M. o nr rej. (...) we wskazanym miejscu i czasie, i że poruszając się tym samochodem naruszył szereg przepisów.

Jako nieprzekonujące i mało racjonalne Sąd ocenił także wyjaśnienia obwinionego dot. tego dlaczego w czasie przesłuchania na Policji nie wskazał, że to nie on jechał wówczas tym samochodem, a zrobił to dopiero przed Sądem.

Zeznania świadków, którzy w sposób logiczny i konsekwentny przedstawili przebieg zdarzenia, wskazując przy tym na okoliczności, których nie pamiętali, są natomiast w ocenie Sądu nie tylko wzajemnie spójne, ale też znajdują potwierdzenie w materiale zarejestrowanym na załączonej płycie i protokole oględzin tego zapisu. W związku z tym Sąd w pełni dał im wiarę, uznając, że mogą one stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Pozostałym dowodom, takim jak zapis zarejestrowany na załączonej płycie i dowodom z dokumentów w postaci protokołu oględzin płyty CD-R, informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, danych o karalności obwinionego, pism Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w M. i Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego we W. oraz decyzji Prezydenta Miasta P. Sąd dał wiarę uznając, że zostały one sporządzone w sposób prawidłowy i przez podmioty do tego powołane.

Sąd zważył co następuje

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że wina i sprawstwo obwinionego nie budzą wątpliwości, i że dopuścił się on popełnienia czynu, który wyczerpuje znamiona kilku wykroczeń. W konsekwencji tego Sąd przypisał obwinionemu popełnienie czynu z art. 86 § 1 kw, art. 92 § 1 kw, art. 92 § 2 kw, art. 94 § 1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 9 § 1 kw. Obwiniony bowiem, będąc kierowcą samochodu m - ki M. nr rej. (...) nie miał zapiętych psów bezpieczeństwa, a po zatrzymaniu go do kontroli nie zastosował się do dalszych poleceń, nagle ruszył i oddalił się z miejsca zdarzenia, nie zatrzymywał się mimo podjętego przez policjantów pościgu i mimo wysyłanych z radiowozu sygnałów świetlnych i dźwiękowych, kontynuując ucieczkę jechał z nadmierną prędkością, przejeżdżał na czerwonym świetle dla jego kierunku ruchu, stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Nadto prowadząc wówczas wskazany pojazd nie miał do tego wymaganych uprawnień.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd uwzględnił okoliczność łagodzącą w postaci niekaralności obwinionego za przestępstwa oraz okoliczność obciążającą w postaci uprzedniej karalności za wykroczenia drogowe (k. 24-25), w tym ostatnio w dniu 26 listopada 2014r. za kierowanie pojazdem bez wymaganych uprawnień (mandatem karnym kredytowanym), mimo wydanej w dniu 18 lipca 2012r. decyzji o cofnięciu uprawnień kat. B, od czasu której – jak wynika z wyjaśnień obwinionego – nie miał on prawa jazdy, a mimo to nadal jeździł samochodem. Świadczy to o absolutnie lekceważącym stosunku obwinionego do obowiązujących norm i przepisów prawa.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, uwzględniając przy tym wielość i rodzaj naruszonych norm prawnych, bez wątplenia bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego oraz stopień jego zawinienia, jak też

pozostałe dyrektywy wymiaru kary Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w orzeczonej wysokości, uznając z jednej strony, że w tym konkretnym przypadku taki właśnie rodzaj kary (mimo możliwości wymierzenia kary aresztu - art. 92 § 2 kw w zw. art. 9 § 1 kw) jest najbardziej celowy i to zarówno z uwagi na swój rozmiar, jak też związany z tym stopień dolegliwości, z drugiej zaś bacząc, by dolegliwość ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając wyjątkowo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej. Sąd miał przy tym na uwadze fakt, że zastosowanie wobec obwinionego poprzednio postępowania mandatowego i wymierzenie w tym trybie niższej grzywny nie odniosło pożądanego rezultatu, co więcej obwiniony zdaje się postępować coraz bardziej zuchwale o czym świadczy jego zachowanie podczas zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy. W konsekwencji tego Sąd uznał za konieczne i w pełni zasadne orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na wskazany okres, nie znajdując żadnych podstaw ku temu, by od tego odstąpić.

Działając w oparciu o wskazane przepisy, z uwagi na możliwości finansowe obwinionego i jego sytuację rodzinną Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarb Państwa.